

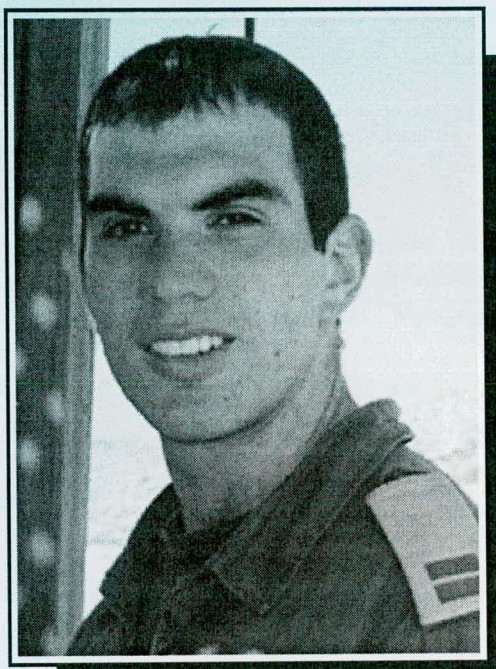
ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מ.א. 5637203

סגן צנוירט מתניה יצחק ז"ל

סגן צנוירט מתניה ז"ל
בן 24 בנפלו

בן חיה ושמואל
נולד בירושלים

ב-י"ט בתשרי תש"מ, 10/10/1979

התגייס ב-18.3.1999

התגורר בירושלים

נפל בעת שירותו

ב-כ' בסיון תשס"ג, 20/6/2003

שרת בחטיבת הצנחנים

יחידה: גד' 890

מקום נפילה: ירושלים

באזור: ירושלים והסביבה

נקבר בירושלים - הר הרצל

הותיר אם, אח ושתי אחיות

קורות חיים

בן הזקונים של חיה ושמואל, אח לאיטה, שלומית ומאיר. נולד ביום י"ט בתשרי תש"מ (10.10.1979) בבני ברק, גדל והתבגר בירושלים, בשכונת קריית משה. "תינוק שמנמן בעל עור לבן-לבן, עיניים חומות-כהות וריסים ארוכים-ארוכים שבימך הראשונים כתינוק רך הסתבכו זה בזה כשניסית לפקוח עת עיניך", כך, בערגה, מתארת את מתניה אחותו שלומית, וממשיכה: "ילד קטן עם גומות חן מדהימות ועם עיניים כהות ועמוקות שהיה בשבילנו מתנה של ממש."

כתינוק חדש שהגיע לבית של בני עשרה, הכניס מתניה למשפחה ממד נוסף של ילדות, שמחה וצחוק, והציף את הבית באור. לא קל היה לו לגדול בלי אחים קרובים בגיל – ואף היה קרוב יותר בגילו לאחייניו, שהראשון שבהם נולד כשהיה בן שמונה וחצי – ועם זאת עטוף היה באהבה רבה, ותמיד חיפש אפיקים להשיב אהבה וחום, ובמנה כפולה ומכופלת. כך גדל להיות ילד חייכן, חביב וחברותי, "שחקן" שאוהב את הבמה, והכול נשבו בקסמו.

חיוו של מתניה היו חיים מלאי משמעות, הגם שנכוננו לו שיעורים קשים ורגעים רבים של קושי ומכאוב. הוא חווה חוויות רבות, למד ובירר את הדרך שבה הוא רוצה ללכת, ודבק בעקרונותיו. אמונתו העזה בצדקת הדרך ובתורת השם, האופטימיות שבוך בה ואיתנותו הנפשית, סייעו להתחשלותו ואף העצימוה.

נער צעיר היה כשנפטר אביו לאחר מחלה קשה, וחודשיים לאחר מכן נהרג בן הדוד, סגן-אלוף מאיר מינץ, בקרב ברצועת עזה. "אבינו מת, ואתה – ילד זקונים קטן, מצאת עצמך בגיל ארבע-עשרה, לאחר תקופה לא קלה של מחלתו, מבוגר בעשר שנים לפחות, ומבטיח לעצמך, לאימא ולנו שאתה חזק ומתמודד", כתבה האחות איטה, "לא ביקשת שום

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן צנוירט מתניה יצחק ז"ל

הנחות... "אלא שגם אם כלפי חוץ הייתה התדמית שיצר מתניה של "מאצ'ו" – קשוח, מחוספס, לא בוכה, גם כשמאוד כואב – למעשה, בתוכו פנימה הסתתרה לה נפש רומנטית ורגישה. נזכרת שלומית: "דקות ארוכות היית עומד מול החלון בביתנו בבני ברק בלילות אמצע החודש ומביט בשקט בירח המלא העולה. נשמה רומנטית, הכרזנו עליך."

את חינוכו קנה מתניה בירושלים, בבית הספר הממלכתי-דתי "נועם" שבשכונת מגוריו, ובישיבת "בני עקיבא" "נתיב מאיר" שבשכונת בית וגן, שם סיים את חוק לימודיו. בצעירותו היה חניך בתנועות הנוער "אריאל" ו"בני עקיבא", וכבוגר הדרך בסניף "בני עקיבא" שבקריית משה. הרגישות לפרט ולפרטים והרצון לתמוך בזולת ולסייע היו מאבני היסוד של אישיותו, ותכונות אלו בלטו בעשייתו כמדריך, ובהמשך הדרך – כמפקד בצבא. מתניה השקיע מעל ומעבר – הן בהכנת הפעולות והן בחניכיו, הקפיד להעניק יחס אישי לכל אחד ואחד, ודגש מיוחד שם על החניכים ה"חלשים", שדאג לטפחם ולשלבם בקבוצה. "הוא נתן הרגשה של חבר", מעידים חניכיו, שגם לאחר שסיים להדריך המשיך לשמור עימם על קשר ולהתעניין בחייהם.

אוהב שלום ורודף אמת היה מתניה, חף מזיופים ומהתפלפלויות. עוד כילד צעיר נראים באחד מצויריו אנשים מתפללים לשלום, וניכרת שימת הלב לפרטים הקטנים ביותר. אהבה גדולה הייתה בנפשו לארץ ישראל ולאדמתה, ובכל הזדמנות מצא זמן לטייל בשביליה. החיבור העמוק לשורשים התבטא גם באהבתו לשירים עבריים, שאפילו את הוותיקים שבהם הכיר על מנגינותיהם ומילותיהם. "בעיניי היית מין פלמ"חניק מאוחר", כתבה שלומית "דינוזאור שנשאר שריד לתקופה אחרת. נשמה המתגעגעת לשיר העברי הישן, המתגעגעת לארץ ישראל של פעם, לשורשיות, לחיבור הפשוט עם האדמה." לא יפלא אפוא כי בתום לימודיו התיכוניים בחר מתניה להמשיך למכינה הקדם-צבאית שבעצמונה. שנה וחצי שהה בגוש קטיף, בקרבת הים שאהב, חש כי הוא מממש את ערכיו הציוניים וטען כי המקום מעניק לו את הכוח להמשיך הלאה. מוקף בחברים אוהבים, ברבנים שהוקיר והעריך, מתניה היה מאושר. בשנה ב', שבה נשארו רק חברי מעטים במכינה, התקרבו מאוד מתניה וחבריו לרב אלישע, והקפידו לשלב עבודה בחקלאות בצד לימוד התורה. מרחיבה שלומית: "אני זוכרת את האושר שחשת כשחווית עבודת אדמה ממש בעצמונה ובחוות "הר סיני" בסוסיא. חלומך הגדול, לפני תקופת הצבא, היה ללמוד חקלאות כדי לעבוד כחקלאי." מאוחר יותר, כשכבר שירת בצבא, נקשר מתניה למאחז מצפה אביגיל שבדרום הר חברון – האנשים והפשטות שבנופי המקום קסמו לו, התאימו לאורח חייו ולשאיפותיו, והוא השתדל להגיע לשם ככל שיכול.

כיתום מאב יכול היה מתניה להסתפק בשירות שאינו קרבי, אך הדבר כלל לא בא בחשבון מבחינתו. כבר מילדות תלה עיניים מעריצות באחיו הגדול מאיר, לוחם הימ"ם (יחידת העילית של "משמר הגבול" ללוחמה בטרור), וככל שגדל, היה לו ברור כי ירצה לשרת כלוחם ביחידה קרבית מובחרת, ולתרום את חלקו בהגנה על המולדת. במשפחה נזכרים בחיך כיצד באחד הטיולים שערכו השניים בגולן, עת הגיעו למפל בנחל יהודה, דרבן מאיר את מתניה לקפוץ כדי להוכיח כי הוא יכול להיות "צנחן"... ואמנם, מתניה נמשך לחוויות ה"אקסטרים", ואהב מאוד סנפלינג – גלישת הרים. עוד כשהיה בתיכון החל מתניה לערוך, עם קבוצה גדולה של חברים, אימוני ריצה וכושר כדי להכין עצמו לצבא. מאחר שלא היה ספורטאי מטבעו, היה עליו לעבוד קשה כדי להגיע לתוצאות, והוא גייס לשם כך את כל

סגן צנוירט מתניה יצחק ז"ל

כוח הרצון שלו. כאשר התקבל לגיבוש ל"סיירת הצנחנים" שאלה אמו המודאגת "למה דווקא לסיירת?" ותשובתו הייתה קצרה: "אימא, מי יותר חשוב, אני או עם ישראל?"

ב-18.3.1999 התגייס מתניה לחטיבת "הצנחנים", והחל במסלול ההכשרה המפרך של הסיירת. הוא הצטיין בניווטים, בלט כצלף מעולה, וכבר בסוף המסלול הוצע לו לצאת לקצונה. בסיימו בהצלחה את קורס הקצינים חזר כמפקד מחלקה לפלח"ד (פלוגת החוד) של גדוד 890 – "אפעה". הימים ימי הטרור של אינתיפאדת אל-אקצה, והגדוד עסק בלחימה בגזרת בית לחם. "כבר עם הגיעו התגלה מתניה כאדם מקסים וכקצין בעל רצון עז לתרום ולבצע את תפקידו על הצד ביותר, " סיפר סגן-אלוף אמיר ברעם, מפקד היחידה. מתניה הוביל את מחלקתו במבצעים שנערכו בשטחי יהודה ושומרון, לחם עם חייליו בשכם במבצע "חומת מגן", ונטל עימם חלק בהגנה על יישובי השרון בקלקיליה ובטול כרם.

כמפקד היה במתניה שילוב הנדיר של רצינות, קפדנות מקצועית, דידקטיות ואידאליזם צרוף בצד קור רוח, נינוחות ושלווה גם במצבים הקשים ביותר. מתניה סחף אחריו את חייליו במנהיגותו, והפגין כושר ארגון, אחריות וסמכות שעליהם נוספו רגישות גדולה, סבלנות רבה, דרך ארץ ומוסריות. דאגתו לרווחת החיילים ולבעיותיהם היו לשם דבר בפלוגה – החל בעוגות, שהיה מבקש מאמו לאפות בעבורם, וכלה בתנור שהשיג לחייל... עוד בתקופת הסיירת כינו את מתניה "סבא", כיוון שהיה בוגר יותר ואכפתי כל כך. את כל עיתותיו הקדיש לתפקידו, ופעם, כששאלה אותו אחותו מדוע אינו לוקח לעצמו יום חופש, ענה לה בשאלה – "האם המחבלים לוקחים יום חופש?!" כבן אוהב ומסור לא שכח את אמו, ולא פעם היה מפתיע אותה, מטלפן אליה ושולח אותה לפתוח רדיו, כדי לשמוע בשידור חי שיר שהקדיש לה, כמו: "שלום לך ילדי, שלום מאימא" ("מכתב מאימא", נתן אלתרמן).

בהיותו אחד הקצינים המובילים, היוזמים והיצירתיים שביחידה, קודם מתניה לתפקיד סמ"פ – סגן מפקד הפלוגה. משך חודש אחד, בעיצומה של תקופת לחימה קשה ביותר בשטחי יהודה ושומרון, נאלץ לשמש בו-זמנית הן כסמ"פ והן כמ"פ, ומילא תפקיד זה באופן מעורר הערצה. "כבר אז", כותבים חייליו, "הוכחת לנו שאתה יכול להיות מ"פ של ממש. ... עם דיסטנס בכלל לא הסתדרת, ולדבר עם החיילים הרבה לא חסכת. את רוב שעות השינה שלך הקדשת להסתובבות בגזרה, להכנת מבצעים וליציאה אליהם, וכמובן הדאגה התמידית לאהבת חיך – הבונקר." על רקע הצלחותיו הגדולות, בלטו ענוותנותו של מתניה ואי נכונותו לקבל את הקרדיט לעצמו. כשסיימו חייליו בפלוגת מרץ 2002 מסלול, כתב להם: "חבר'ה, זה לא נגמר, זה רק מתחיל. רבים טועים וחושבים לנוח בתום המסלול, אך האחריות רק גדלה. החובה המוטלת עליכם, יחד עם היכולת שצברתם במהלך המסלול, ידרשו מכם לתת עוד ועוד. אל תפחדו לתת ולהשקיע את הנשמה בכל מקום שתהיו בו – תתעלו על החששות לצאת 'פראירים' ... תכניסו את הכול לפרופורציות ועשו לעצמכם סדר עדיפויות חדש, בוגר יותר ומנוסה יותר." מתניה ידע על מה הוא מדבר. כבר בראשית שנות העשרים לחייו נהרגו שניים מחבריו הטובים בפעילות בעזה, והותירו אחריהם אלמנות צעירות. הן מעידות כי מתניה תמך בהן, ולימדן למצוא כוח. עוד שני חברים טובים מ"בני עקיבא" איבד – סמל-ראשון ידידיה גפן, שנהרג בהיתקלות בלבנון, וסמל אבשלום שושני, שמת מדום לב במהלך חופשה מהצבא.

ההערכה הרבה שזכה לה מתניה מדרג הפיקוד הבכיר בחטיבה הובילה לשליחתו בתום

סגן צנוירט מתניה יצחק ז"ל

תפקידו כסמ"פ מרץ 2002, ללימודים באקדמיה הצבאית לפיקוד טקטי, על מנת לחזור לגדוד כמפקד פלוגה. הוא היה חתום על שירות קבע ממושך, ולחבריו נהג לומר: "אני צריך להיות מפקד אוגדה כדי להשפיע". הייתה זו התקופה הנפלאה שבחיי. זה שמונה חודשים שידע זוגיות מאושרת עם מורן, והם תכננו להודיע למשפחה על נישואיהם הצפויים. סוף-סוף זכה למעט חופש, ותכנן להשלים פערים בקריאה; ליד מיטתו נח הספר "שביל קליפות התפוזים" של נחום גוטמן, שלא הספיק לקרוא כילד. שבוע חלף מאז החל את לימודיו באקדמיה הצבאית, ובהגיע יום חמישי, תכנן לצאת עם מורן לטיול שבמהלכו יבשרו להוריה את הבשורה המשמחת. למען תחושת הביטחון, שאל מתניה מאחיו את אקדחו. בעת שטיפל בנשק אירעה תאונה נפלט כדור, ומתניה נפגע אנושות. צוות מגן-דוד-אדום שהוזעק לבית פינה אותו לבית החולים "הדסה עין כרם" שם עמלו הרופאים במשך שעות להצילו, אך פציעתו הייתה חמורה, והם נאלצו לקבוע את מותו.

סגן מתניה יצחק נפל בעת מילוי תפקידו ביום כ' בסיוון תשס"ג (20.6.2003) והוא בן עשרים וארבע. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי שבהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו שתי אחיות ואח. לימים, בינואר 2009 נפטר אחיו מאיר באופן פתאומי מדום לב.

ספדה לו אמו, חיה: "מתניה, בן הזקונים היקר שלי, המוטיבציה שלי, לב המשפחה שלנו ... עתידך היה מובטח והדרך סלולה. כל מה שעשית – בענווה ובשקט. ... עשית הרבה למען עם ישראל, ותהיה שליח נאמן ומליץ יושר על עם ישראל ועלינו. בני מתניה, היה שלום."

הספידו אחיו מאיר: "... רגע אחד עולים וצפים בי רגשות האחריות והאשמה, על כך שכיוונתי אותך לאותו פרק שבו בחרת ללכת. אני יודע שהייתי עבורך מורה ויועץ – אך גם דמות של אח גדול, וקצת גם אבא, שבאופן טבעי, אך ללא סיבה מוצדקת – הערצת. ... אותה מצוינות ששאפת אליה גרמה לך לרצות להתאמן בנשק עוד ועוד. אך בדיוק בנקודה זאת גלי האשמה שוככים, וגואים רגשי הגאווה, על שיצאת כמו שיצאת. על היושר, על האמת, על האידאליזם, וגם על השאיפה למצוינות."

במכתבו למשפחה השכולה כתב הרמטכ"ל, רב-אלוף משה יעלון: "... מתניה תואר כקצין מקצועי ומסור לתפקידו, שביצע את משימותיו על הצד הטוב ביותר. ... מפקדי היחידה וחייליה ציפו בכליון עיניים כי ישוב מלימודיו ויקבל עליו את תפקיד מפקד הפלוגה. הלב דואב על מותו בטרם עת של קצין מוכשר ואדם נפלא..."

במלאות שלושים יום לנפילתו, נערך במכללת דוד ילין שבירושלים ערב לזכרו של מתניה. פתחה בדברים שלומית: "... כל הבית ספוג בך, מתניה, בבגדיך, בספריך, בפתקיך, בתמונותיך, בתכניותיך שנגדעו ככה פתאום. ... היית כתף זמינה ואוזן קשבת. ... הייתה בך רגישות גדולה לקשיים ולמצוקות של אחרים. ... הצבת לעצמך יעדים והשגת אותם. זכית להערכה רבה מכל מי שעבד מולך, שהכיר אותך. יצרת קשר כה עמוק ורגיש עם מורן, חווית איתה אהבה גדולה, וחלקת עימה חלומות משותפים. היית מאושר. ... קיבלנו פיקדון, מתנה, ואנו יודעים להעריך מה היה לנו. צר לי עליך, אחי מתניה, על הזמן הקצר שהופקדה המתנה בידינו."

בהלוויה ספדה למתניה אחותו איטה: "... תנצ'ו, אידאליסט תמים שכמותך. שום שיקול של כדאיות או חומרנות לא נכנס למערכת השיקולים שלך. היית גאה להיות 'פראיר', ישר עד הסוף, ולא מסוגל 'לעגל פינות'. לא תמיד היה קל לחבר'ה שסבבו אותך – על היושר המוחלט הזה, אך תמיד ידעו שאפשר לסמוך עליך – עד הסוף... שלום, אח קטן, נוח

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן צנוירט מתניה יצחק ז"ל

בשלוש, חמודי."

מתניה הותיר אחריו מאמר שכתב בתקופת לימודיו במכינה, על דברי הרב קוק "זרע אדם וזרע בהמה", והוא מופיע בחוברת שהוציאה המשפחה לזכרו. על שמו ולהנצחתו הוקמה גינת משחקים סמוך לבית שבו גדל בשכונת קריית משה בירושלים. דפים לזכרו הוקדשו באתר האינטרנט של מכינת "עצם", בכתובת:

http://www.otzem.org.il/info/n_show.aspx?id=1424. לעילוי נשמתו נערך פעם בשבוע שיעור בבית אמו. ב-24.3.2006, במסגרת הפרויקט "נפגשים בשביל ישראל" – מסע ברחבי הארץ להנצחת הנופלים, הוקדש קטע מסע לזכרו של מתניה ולזכרם של נופלים נוספים בירושלים. בישיבת "מקור חיים" בכפר עציון ובמכינת "עצם" הוקדשו ספריות לעילוי נשמתו, וביום השנה השביעי לפטירתו כ' בסיוון תש"ע 2.6.10 נערכה בירושלים ברוב עם הכנסת ספר תורה לזכרו ולזכר אביו ואחיו.